

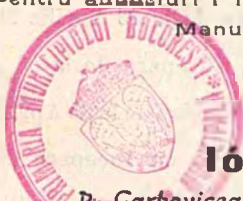
Albina

Revistă Enciclopedică Populară

Apare în fie-care Duminică

Abonamentul în țară pe an Lei 5 | Abonamentul în străin. pe an Lei 8
 » » 6 luni » 3 | Un număr. 15 bani

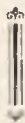
Pentru anululuri 1 leu linia. Mlea publicitate 5 bani cuvintul
 Manuscrisitele nepublicate se ard.

Comitetul de Redacție:

Ion Kalinderu

P. Garboviceanu
G. Coșbuc
J. Otescu
P. Dulfu

Colonel P. V. Năsturel
G. Adamescu
V. S. Moga
N. Nicolaescu
Gr. Teodossiu

Const. C. Popovici-Tasca.

SUMARUL: *G. Coșbuc*, Cântec ostășesc. — *P. Lindenberg*, De la Sigmaringen la București. — *Th. D. Sperantia*, Scriși, dar mai mult citiși. — *Ion E. Mihăescu*, Cultura legumilor și a pomilor fructiferi. — *Ion Kalinderu*, Un îndemn patriotic. — Dece Maiu 1902. Programă serbărel. — *Petru Rășcanu*, Reșboiul Ruso-Romăno-Turc. — *Irimia Popescu*, Corespondența medicală. — *Rădulescu-Niger*, Teatru sătesc, (De pe urma beției). — *I. N.*, Ființe pe care le omorăm, de și ele ne fac bine. — *P. Chirișescu*, Băncile populare (sfat între 2 săteni). — Teatru la sate. — Societăți economice la sate. — De la sate. — Mulțumiri. — Poșta administrației. — Sfaturi: Cum să curăți statuetele de ipsos. — Muscătură de albine și alte insecte. — In contra durerii de gât.

Ilustrațiuni: Castelul Sigmaringen. — M. S. Regele Carol I. — M. S. Regina Elisabeta. — A. S. Prințul Anton de Hohenzolern. — Asaltul de la Grivița. — Tip de frumusețe clasică.

PUBLICAȚIUNE

În zilele de 27, 28, 29 Maiu 1902, orele 3 p. m. se va ține licitațiune publică cu oferte închise la Eforie pentru arendarea moșiilor pe un nou period de 10 și 15 ani, iar în zilele de 30 și 31 Maiu 1902, orele 3 p. m., se va ține la Eforie licitație publică orală pentru moșiile pentru care nu s'au prezentat concurenți cu oferte închise, în zilele de 27, 28 și 29 Maiu 1902.

1. În ziua de 27 Maiu. Județul Argeș.— Balomireasca Marianca, comuna Teiul, cu începere de la 23 Aprilie 1903, garanție provisorie lei 900.
2. Ciupagu cu trupurile, comuna Humele, cu începere de la 23 Aprilie 1903, garanție provisorie lei 2.700.
3. Livedea din Vâlsani, comuna Urluesci Băbeni, cu începere de la 23 Aprilie 1903, garanție provisorie lei 20.
4. Muntele Clăbucetu Bușteni, comuna Sălătrucu, cu începere de la 23 Aprilie 1903, garanție provisorie lei 70.
5. Clociți, comuna Vadu Soresci, cu începere de la 23 Aprilie 1903, garanție provisorie lei 500.
6. Județul Buzău.—Șopârliga Brebu și Șopârliga Găiseni, comuna Gherăseni, cu începere de la 23 Aprilie 1903, garanție provisorie lei 7.500.
7. Județul Gorj.— Muntele Tigvele, comuna Novaci, cu începere de la 23 Aprilie 1903, garanție provisorie lei 250.
8. În ziua de 28 Maiu. Județul Muscel. Muntele Clăbucetu, comuna Nucșora, cu începere de la 23 Aprilie 1903, garanție provisorie lei 450.
9. Județul Prahova.—Piscul Leurdei, comuna Brebu, cu începere de al 23 Aprilie 1902, garanție provisorie lei 1.000.
10. Vatra schitului Poiana, comuna Poiana, cu începere de la 23 Aprilie 1903, garanție provisorie lei 800.
11. Podul Cheei, comuna Brebu, cu începere de la 23 Aprilie 1903, garanție provisorie lei 150.
12. Slănicul și Verbilău, comuna Slănic, cu începere de la 23 Aprilie 1903, garanție provisorie lei 1.600.
13. Muntele Coțofana, comuna Sinaia, cu începere de la 23 Aprilie 1903, garanție provisorie lei 500.
14. Muntele Pleșuva Mare, comuna Comarnic, cu începere de la 23 Aprilie 1903, garanție provisorie lei 400.
15. Ploesciori, comuna Ploesciori, cu începere de la 23 Aprilie 1903, garanție provisorie lei 1.500.
16. Urlați, Fântânelele, Via Bobului și Fântânelele Găiseni, cu începere de la 23 Aprilie 1903, garanție provisorie lei 1.300.
17. Un teren de pe moșia Poiana, comuna Poiana, cu începere de la 23 Aprilie 1903, garanție provisorie lei 50.
18. În ziua de 29 Maiu. — Petricica Pâraele și Cazacu, comuna Brebu, cu începere de la 23 Aprilie 1903, garanție provisorie lei 500.
19. Vatra schitului Brebu, comuna Brebu, cu începere de la 23 Aprilie 1903, garanție provisorie lei 3.000.
20. Județul R.-Sărat. — Bordeasca, comuna Bordesci, cu începere de la 23 Aprilie 1903, garanție provisorie lei 300.
21. Județul Romanați. — Cârlogani, comuna Cârlogani, cu începere de la 23 Aprilie 1903, garanție provisorie lei 500.
22. Horezul, comuna Groșani, cu începere de la 23 Aprilie 1903, garanție provisorie lei 1.000.
23. Județul Vâlcea.—Muntele parte din Murgăș și Dan, comuna Robesci, cu începere de la 23 Aprilie 1903, garanție provisorie lei 20.
24. Muntele Mândra, Stănișora, comuna Robesci, cu începere de la 23 Aprilie 1903, garanție provisorie lei 50.
25. Județul Vlașca.—Bădenii Zădăriciu, comuna Zădăriciu, cu începere de la 23 Aprilie 1902, garanție lei 800.
26. Resmiresci Berislăvesci și Resmirescii Panteleimon, comuna Tresenicu de Sus, cu începere de la 23 Aprilie 1903, garanție provisorie lei 10.000. Condițiunile speciale, precum și ori-ce alte informațiuni, se pot lua la serviciul Bunurilor Eforiei în zilele și orele de lucru.

Licitația se va ține conform art. 68 — 79 din legea compt. publice.

CÂNTEC OSTĂȘESC

Caîi sar și frîu-și mușcă
Jos prin văi e fum de pușcă,
Corbi s'arată cronecîinind.
Stai de-atac dușmanii gata —
Uite-o 'n sbor întunecata
Môrte-acum spre noi venind.

Scim cu toții ce ne-așteptă!
Sus spre Domnul mâna dréptă
Rădicați-o toți, jurând!
Pentru sfînta noastră lege,
Pentru neam și pentru Rege
Toți e'o inimă și-un gând!

Nu mi te mîhnî, copile,
Cine are 'n luptă dîle,
Nu s'atinge plumb de el.
Orî aici, orî de-altă dată,
Môrtea nouă tot ni-e dată,
Fie-cîruia 'ntr'un fel.

Glas de trîmbiță răsună
Și colónele s'adună,
Fi-ți cu inimă, copii!
Nu e rece glas de-aramă,
Ci e jalnic plîns de mamă,
Plînsul sfîntei Romîni!

Tu ne veđi din cer, Pîrinte,
Fie-ți și de noi amînte
Că suntem și noi ai Tîi!
Fie-î blestemat mormîntul
Cui își calcă jurămîntul,
Și-am jurat pe cer, flăcîi!

Lasă tobele să bată!
Căpitane, du-ne-odată
Unde-î foc și unde-î fum.
Stégu 'n vînt! Trăiască țara!
Vesel sune-acum fanfara,
Dumneđeii cu noi de-acum!

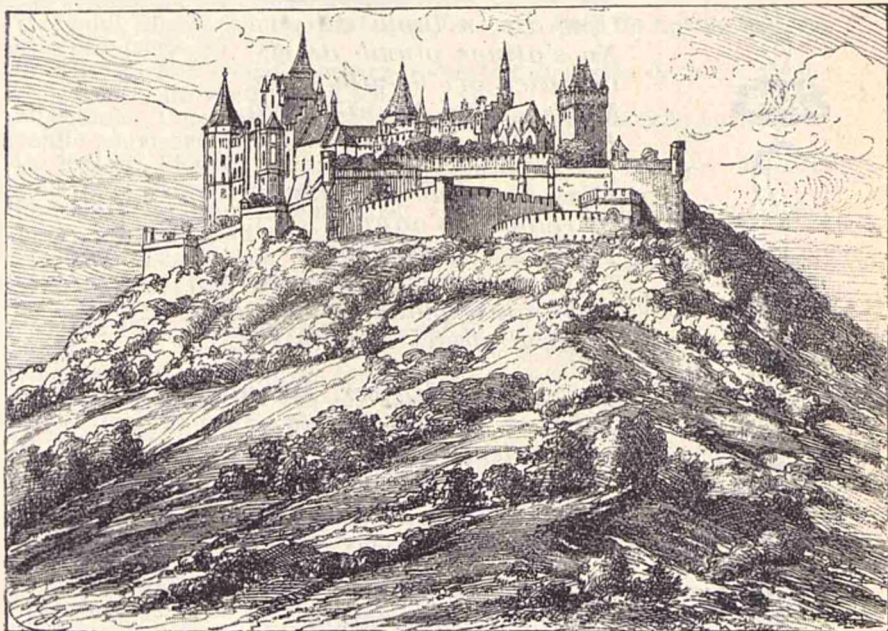
G. Coșbuc.

De la Sigmaringen la București.

Pe podul unui vapor, ale cărui roți scormoniau vesele apa Dunării, o mulțime de oameni, de toate nămurile și de toate clasele, ședeau îndesiți într'un amestec cu toții. Erau Rușii, după calendarul nou, și multă lume luase vaporul ca să facă o plimbare pe Dunăre. Mulți dintre călători erau de aceștia; alții erau negustori și călătoriau în treburile lor comerciale. Era un amestec de limbi, vioiu și nesfârșit. Ziua era frumoasă, și călătorii bine dispuși, și toți vorbeau, mai ales politică, pentru că tocmai izbucniseră dușmăniile între Austro-Ungaria și Prusia, și acum, în fața războiului ce avea să se pornească, umblau fel de fel de șvonuri, cum umblă de obicei la prilejurile de acestea. Pe partea unde erau călătorii de clasa a doua, n'ăi fi găsit pentru nu știu cât un loc liber, așa era de îndesuală; reprezentanții pote a doua-spre-

Castelul Sigmaringen.

dece soiuri de nămuri și-au dat aici întâlnire și s'au îngrămădit printre pachete și cufere, care cum pute și cum da Dumnezeu. Un taraf de lăutari, cocoțați pe lădi, cântau în ruperea arcușului; Români, Sârbii, Bulgari, se munceau să se înțeleagă la vorbă; câți-vă Unguri negustori de vite, rotunzi ca butoale, își povese-

teau șiretlicurile și gimbușiile, preoți Ruși își numărau mătăniile, o grupă de Turci steteau de-o parte pe covorele lor, visând, fumând și nepăsându-le nimic de tot ce era împrejurul lor.

Intre călători era unul tînăr, îmbrăcat în nisce haine de vară bine potrivite, tăcut și serios, care atrăsese asupra lui atențiu-

M. S. Regele Carol I.

nea câtor-vă călători, căci purtarea sa și mișcările sale elegante și sigure nu se prea potriveau cu locul și cu societatea dimprejur. El se retrăsese de-o parte, într'un colț, și acolo printre pachete sure, ținea pe genunchi o mapă și scria, o scrisoare se vede, care trebuie să fi fost de mare importanță, pentru că el

sta de multe-ori și se gândia îndelung ce să scrie și în urmă scria cu multă băgare de seamă. După ce și-a pus numele sub scrisore și a închis-o, a scris pe plic așa: «Majestății Sale Imperatorului Franz Iosif al Austro-Ungariei.» Tăcutul tînăr s'a sculat apoi, și-a întins mâinile, ca omul obosit. Și era într'adevăr obosit, palid de nesomn și de grija. Ochiu sîi priveau departe de-alungul Dunării par'că vrînd să afle mai de grabă ce căutau. Iată, ei se aprinseră de-odată, de o bucurie mare, căci în zare departe începură să se ivescă turlele bisericilor din Turnu-Severin, cel dintăiu oraș românesc pe Dunăre când vii din susul apeii. Vaporul s'a apropiat, și în urmă s'a oprit în fața orașului. Mulți călători au scoborît pe mal. Intre ei și tăcutul tînăr, dar căpitanul vaporului a voit să-l oprască pentru că biletul lui eră pentru Odessa. Pe când căpitanul sta de vorbă cu tînărul acesta, oprindu-l pe punte, mai mulți călători de clasa întăiu trecură grăbiți pe lângă el, scoborîră pe mal, apoi scoțînd pălăriile, făcură un front în fața tînărului călător, iar unul dintre ei, ministrul Ión Brătianu, îl rugă să ia loc într'o trăsură ce stetea gata. Atunci căpitanul, cuprins și de mînie și de spaimă, strigă: «Pe legea mea! Țsta trebuie să fie prințul de Hohenzollern!»

Eră el, Prințul Carol, pe care poporul românesc, sătul de risipa și réua chivernisélă a Domnitorilor de mai înainte, îl alesese Domn cu o mare majoritate de voturi, cu vr'o câte-vă săptămăni înainte. Multe piedici se puseră în drum și au trebuit să fie biruite, pănă ce prințul — pe atunci tînăr de 27 de ani — să pôtă pune piciorul pe pămîntul Romăniei. Drumul pănă în Romănia trecea prin împărăția austro-ungară, și cea mai mică nebăgare de seamă ori întămplare neprevădută pută să descopere pe Prinț și să-l aducă în primejdie. Prințul eră mereu pe pază, îngrijiat, și, nici vorbă nu eră să închidă ochii, fie zi, fie nopte. Primejdie pretutindenă, și chiar în urmă, când a lăsat trenul la Baziaș în Banat, a fost nevoit să aștepte două zile într'o stație austro-ungară pănă să vie vaporul; iar la masă în restaurant și pe peron, Prințul — pe care, se înțelege, nu-l cunoscea nimeni — auđia fel de fel de vorbe urîte la adresa lui și câte și mai câte păreri spuse cu patimă și cu batjocură despre el. «N'o să prindă el rădăcină la noi! N'o să trecă mult și Prințul Carol o să-și ia lumea în cap, ori de bună voie, ori gonit!» Acésta eră cea mai blăndă proorocie ce i se făcea.

Starea lucrurilor în Romănia eră într'adevăr rea. În biata țară, care purtând jugul turcesc a fost atăta vreme cîmpul de luptă al vecinilor ei, domniau încă stări de lucruri orientale: nu eră cale ferată nici măcar de-o palmă de loc, șosele bune erau foarte puține, visteria statului golă, datoriile publice mari, puțintica armată de 8.000 de omeni eră nedisciplinată și réu înarmată, școlele ca vai de lume, magistratura puțin dezvoltată, abuzul și corupția și fraudă banilor publice erau lucruri de tôte zilele, apoi, pe lângă tôte, certuri înăuntru și lupte zadarnice de partid. Nu eră destul cu asta: Rusia pândia timpul și ocaziunea să-și facă trebile, ea ar fi voit cu mare drag să alipescă Romănia de întinsul său imperiū, tot așa cum dorea și Austro-Ungaria. De aceea în Rusia și Austria nici nu voiau s'audă de un prinț strein pe tronul Romăniei. Francia stetea nehotărîtă, Prusia își avea nevoile sale cu răsboiul ce avea să isbucnescă, iar Regele Wilhelm, și

ca Domnitor al Prusiei și ca șef al casei Hohenzollern, dintru început n'a fost aplecat să incuviințeze urcarea unui Hohenzollern pe tronul României.

Trebuia îndrăsnelă, trebuia deplină încredere în sine însuși și în poporul românesc, trebuia adânc sentiment de datorie, ca să pleci și să te încumeți la o faptă așa de grea și primejdioasă. Prințul Carol avu aceste însușiri; el nu s'a înspăimântat; dimpotrivă, cu cât piedicile erau mai mari, cu atâta se luptă mai hotărît.

Primit de popor cu entuziasm, El a jurat la 10 Maiu, în sala de ședințe a Camerei, pe cruce și pe evanghelie, că va păzi legile României, va apăra drepturile ei și va păstra neștirbit teritoriul ei, și a adresat corpurilor legiuitoare o vorbire plină de însuflețire.

«Călcând pe pământul acestei țări, eu am devenit Român. Primirea Plebiscitului îmi impune, sciū mari datorii. Sper că-mi va fi dat a le împlini. Eu vë aduc o inimă leală, cugetări drepte, o voință tare de a face binele, un devotament fără de margini către noua Mea patrie și acel nebiruit respect către lege pe care l-am cules din exemplele date de ai Mei. . . Credeți în Mine, precum cred eu în Domnia-Vóstră.»

De atunci au trecut unspredece ani. Și iarăși sosi primăvara în țară cu miros de flori și cu cântece de paseri, dar nimeni nu se mai gândia la plăcerile primăverii. Nori negri, nori ai războiului, se stîrniseră pe cer, și din clipă în clipă amenințau să-și reverse potopul. Trupe rusesci cotropiră pământul României; neconținut treceau colónele lor spre Dunăre, căutând să ia acolo poziții, dar ele nu veniau acum cu vrăsmășie ca de alte dăți, ci ca tovarăși de arme, pentru că România înainte de izbucnirea războiului ruso-turc a încheiat cu vecinul stat al Rusiei un legămînt și acum pornia însăși ea asupra Turciei ca putere neatîrnată și purtând războiul pe socotela proprie.

Alta eră acum fața țării românesce. Linii ferate o străbăteau în toate direcțiunile, negoțul și circulația erau în vedită creștere, iar visteria se înfiripase. Certurile și frămîntările dinnăuntru făcuseră loc unui sentiment național, puternic și sănătos. La chemarea prințului Carol s'au adunat sub stéguri peste 100.000 de bărbați voinici, bine instruiți și bine înarmați, și 200 de tunuri așteptau să-și cânte cântecul și s'asvirle ucigătoarelor lor ghiulele în regimentele turcesce—entuziasmul cuprinse toate sufletele, și tînerul stat al Românilor se afla într'o clipă de mare cumpănă.

Sosise cu ajutorul lui Dumnezeu timpul, când România avea să-și scuture cea din urmă umbră de jug turcesc, iar pentru proclamarea neatîrnată fu alésă tocmai ziua de dece Maiu, ziua în care intrase prințul înainte cu unspredece ani în capitala țării. Un vesel învelmășag domnia pe strădile orașului București, care în tînera sa dezvoltare se schimbase cu totul și din oraș orientat devenise cu încetul o capitală modernă; clopotele cântau,

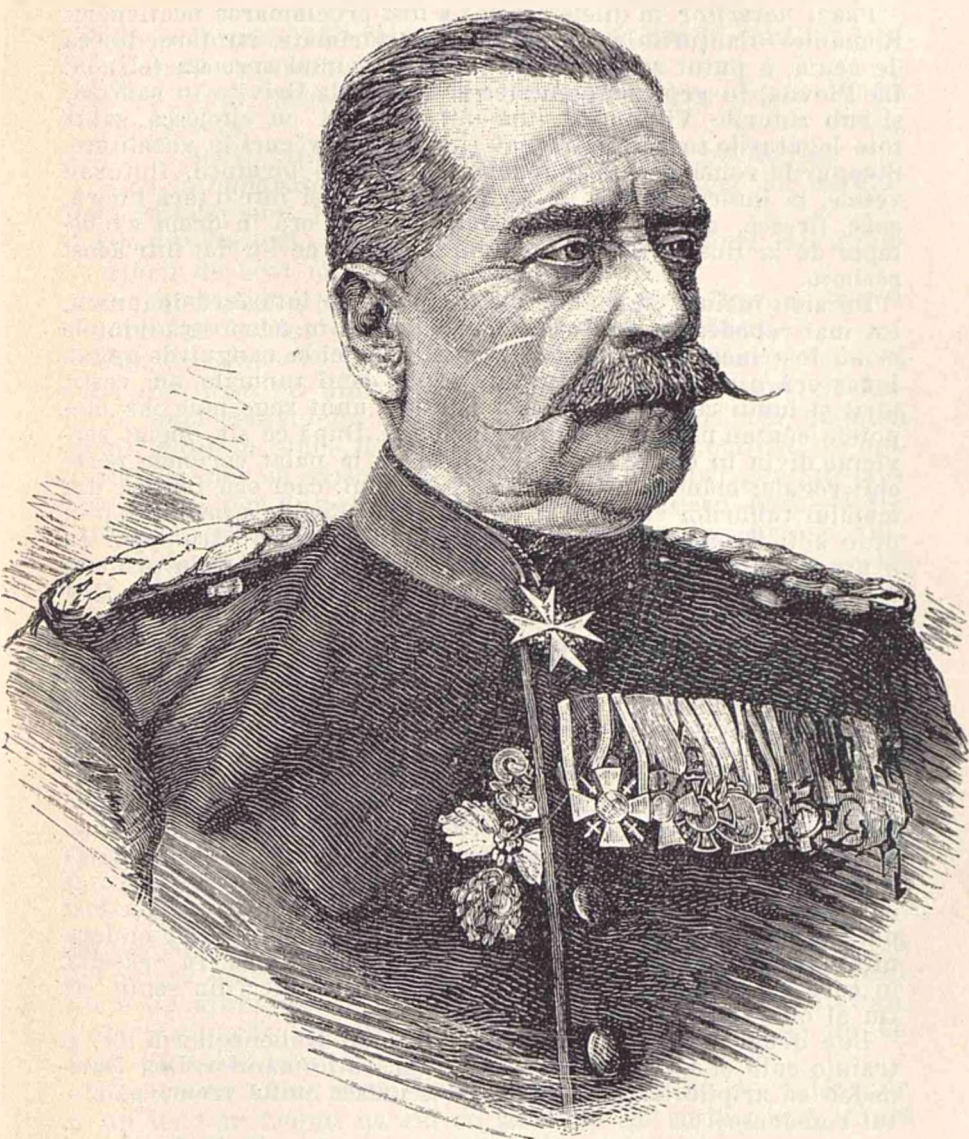
steagurile filfâiau în vînt, glóte îndesuite se îndretau spre palatul prințului aducênd pãrechii domnitóre urãrile lor de fericire. Pãrechii domnitóre, cãci Prințul își alesese ca tovarãșã a vieții, o femeie plinã de ininã și de gingașe sentimente, pe Principesa Elisabeta de Wied, care mai târziu ca poetã, cu numele Carmen

M. S. Regina Elisabeta.

Sylva, a fost o mijlocitoare între literatura românească și cea germană și în cel mai drăgălaș chip a luat parte la apropierea acestor două nẽmuri în nãzuințele lor politice.

Principesa sta, alături de soțul său în sala tronului, primind deputațiunile. Veniră preoții, în frunte cu Mitropolitul Primat; apoi miniștrii, președinții senatului și ai camerei, înalții magistrați și oficerii cei mai de rang, apoi aleșii populațiunii din Bucuresci

A. S. Prințul Anton de Hohenzolern, tatăl M. S. Regelui.

și ai țărănimii. Tote cuvintele acestor deputațiuni au fost pline de însemnătatea zilei și de mulțumire către Prințul care s'a străduit cu atita rivnă întru înaintarea poporului său. Președintele camerei, Rosetti, i-a adus aminte Prințului, cât de mult și-a ținut

făgăduința când a dis: «Astăzi cetățen, iar mâine, dacă va fi nevoie, soldat, voiți împărtăși cu D-Vóstră sórta cea bună ca și cea rea», iar Dumitru Brătianu, din partea senatului, a salutat pe Prinț ca pe cel dintâiu rege al României.

Pasul hotărîtor în zilele acestea a fost proclamarea neatîrnării României. Lanțurile turcesci au fost sfărîmate, iar țara, liberă de acum, a putut să-și urmeze liniștită drumul spre un țel nou. La Plevna, în gróznicul amestec al luptei, la Grivița în șanțuri, și sub zidurile Vidinului, Români au tăiat cu vitejescă sabie tóte legăturile turcesci cari i-au ținut atâtea vécuri în vasalitate. Steagurile românesci, încununate cu corónele biruinții, fluturau vesele, la întórcerea lor, pe un pămînt liber și într'o țară liberă, care, firesce, aștepta alt-fel de mulțumită și erà în drept s'o aștepte de la Rusia, pentru sprijinul hotărîtor ce i-a dat într'acest răsboiu.

De aici înainte România a început să se întărească înăuntru, tot mai repede, tot mai cu temei, până ce în urmă străduințele ei au fost încoronate cu ridicarea României la rangul de regat. Iarăș erà o zi de Mai, în anul 1881, când tunurile au vestit țării și lumii cea dintâiu a lor salutare unui rege nou, iar clopotele cântau mulțumind lui Dumnezeu. După ce s'a oficiat serviciul divin în catedrală, au fost aduse la palat corónele perechi regale: mândră erà mai ales a Regelui, căci erà făurită din metalul tunurilor cucerite la Plevna. Când Regele a primit'o, plin de o adincă emoțiune, și-a încheiat cuvîntarea sa către popor cu o urare «iubitei sale țări, care astăzi se încoronéză prin propriile-i vrednicii» și care s'a avîntat până la această înălțime fără de nici un ajutor străin.

Scopul erà împlinit. Drumul de la Castelul Hohenzollerni-lor din Sigmaringen până la Palatul din Bucuresci — un drum plin de grijă și de primejdii — erà acum o cale veghiată. Prințul, de aici înainte Rege, puté să fie mulțumit că împlinise una dintre cele mai grele probleme dintre câte s'au dat vre-o dată unui Domnitor. Mândru și vesel de fiul său, seria Prințul Anton, tatăl Regelui Carol: «Străduința ta cea îndelungată, luptele și grijile tale ți-au pus în urmă pe cap coróna de rege. Primesce în ziua acesta mare pentru Tine, tóte urările părinților Tăi, care au să-Ți fie mai scumpe de cât tóte urările convenționale ce-Ți vor fi curgînd acum din tóte părțile. Unanimitatea, cu care Ți-a fost dată coróna de rege, este cea mai veghiată temelie a noiei demnități pe care ai cástigat-o cu așa de greă muncă. În orășelul, în care Te-ai născut Tu, această veste a fost fulger din senin: un fiu al orașului Sigmaringen, rege!»

Bun drum a luat în sborul său vulturul Hohenzollerni-lor, și trainic cuib și-a făcut în depărtata țară a Românilor. Dea Dumnezeu ca aripile lui să apere și să scutescă multă vreme pămîntul românesc!

G. Coșbuc.

(După Paul Lindenberg, Berlin).

Cum se curăță statuetele de ipsos. Prepară o fiertură de tărițe și întinde-o cu peria pe statueta. Lasă să se usuze pasta, care uscându-se, cade, și cu ea ori-ce necurătenie.

Scriți dar mai mult citiți.

De o bucată de vreme se observă la noi în țară un fapt îmbucurător:

Apar multe scrieri și mai ales apar foarte multe reviste.

Acest fapt este îmbucurător dar nu pe deplin.

Este îmbucurător pentru că acesta înseamnă că învățătorii îmbrățișază lupta pentru lumină.

Dic învățătorii, pentru că mai ales învățătorii fac multe sacrificii de scot mulțime de reviste.

Dic însă că faptul nu e destul de îmbucurător pentru că valoarea articolelor din multe reviste lasă de dorit.

Una din cauzele acestei insuficiențe este izolarea, orî mai bine ȳis lipsa de unire, lipsa de acord ȳntre scriitorii. Se formează mici centrurile, orî mai bine ȳis grupări așă de mici că nu sunt ȳn stare de a alimenta o revistă orî cȳt de modestă. Ce pot să scrie trei sau patru ȳnvȳțătorii grupați la o revistă? Adică ȳntreb, ce pot scrie ei, ce lucru care să fie interesant și nou pentru cei-lalți. Izvȳrele din cari se ȳmpȳrtășesc sunt comune, adică cunoscute tuturor, ȳn cele mai multe casurii caetele de censurii sau manualele care le-au avut ȳn șcȳla normală, orî cel puȳin unele manuale orî scrieri cari sunt la ordinea ȳilei ȳntre ȳnvȳțătorii. Apoi e posibil să alimentezi o revistă cu așă de modeste mijlȳce?

Pȳte fi omul cȳt de deșept, nu pȳte face nimica daca-ȳ lipsesc mijlȳcele.

Cele mai multe articole scrise prin acest fel de reviste sunt numai nisce parafrașări ale unor capitole de prin cȳrți cunoscute. Ceea-ce se pare mai nou sunt nesfȳrșitele lecȳiunii model sau lecȳiunii practice. Și acestea sunt ȳnsă aceleași și iar aceleași.

E un lucru care ademenesce pe mulȳi. Acest lucru este faptul că hȳrtia este suferitoare și să lasă la dispoziȳiunea orî cui să scrie pe ea orî-ce poftesce. Din nenorocire ȳnsă nu e de ajuns ca ceva să fie scris sau tipȳrit ca să fie bun. Pȳte fi și scris și tipȳrit și cu tȳte acestea pȳte să nu fie bun. Și casul acesta e foarte frequent.

Pentru ca să se scrie lucrurii bune, articole de valȳre, ar fi un lȳc: ar trebui ca cel ce scrie să nu scrie decȳt atunci cȳnd are ceva nou și important de scris.

Dar de unde va cunoșce el că are ceva important de scris, orî de unde va șci el că ceea-ce vrea să scrie nu este important cȳnd ȳnsuși nu e om cu vederii ȳntinse, cu cunoșcinȳi ȳndestule? El ȳși ȳice numai: dacȳ a scris X sau Y, de ce să nu scriu și eu?

Ca să poți scrie însă ai nevoie de material, ai nevoie de cunoștințe. Ca să poți scrie trebuie să ai ce scri.

Ca să ai ce scrie trebuie să citești. Trebuie să citești ori în cărți și în cartea mare deschisă ție de bunul Dumnezeu, adică în natură ori cel puțin în această din urmă, adică în natură și în lume.

Dar cetirea în cartea naturii e grea, trebuie să ai pregătire, să ai obiceiuință ca să poți ceti într'însa. Cartea naturii e deschisă tuturor, dar câți pot citi în ea? Câți citesc în ea sunt filosofi. Și ce puțini filosofi se arată.

Cartea naturii e așa de mare și scrisă așa de des și de îndesat că chiar învățații lumii își aleg din ea numai câte o mică parte, câte o pagină sau numai câte un rînd. Ce sunt marele laboratorii științifice, laboratorii și cabinete de fizică, chimie, fiziologie, psiho-fiziologie, bacteriologie, embriologie, etc. etc? Tóte sunt instituțiuni care urmăresc scopul de a studia natura, de a descifra câte un verset din cartea naturii.

Și învățații cari lucrează în aceste institute au citit mai întâiu, și încă au citit foarte mult și citesc mereu în cărțile făcute de ómeni.

Citesc în cărțile făcute de ómeni ca să se învețe a citi și în cartea naturii, pentru că în cărțile făcute de ómeni se cuprind tóte rezultatele la care au ajuns ómenii cari s'au ostenit să citească în cartea naturii. Și ca să se ajungă la aceste rezultate s'au făcut și multe greșeli. Și despre aceste greșeli se spune în cărțile ómenesci, și cine vrea să se păzescă de a mai face aceste greșeli trebuie să citească despre greșelile făcute. Din această pricină

Cine voesce să scrie, decî trebuie să citească.

Trebuie să citească și încă trebuie să citească mult și să judece asupra celor ce a citit.

Când va fi citit atunci va scî ce să scrie. Nu va mai fi grabnic la scris, dar când va scri va scri lucruri de sémă.

Nu e nevoie de reviste multe, ci de puține și bune.

Este un teren pe care ar puté foarte bine să-l exploateze învățătorii și să scrie despre rezultatele exploatării. Anume: Învățătorii ar puté trimete la revistele mai importante, la care voesc, *mici comunicări, adică comunicări scrise în scurt, despre diferite casuri didactice care le au observat ei. De pildă cum au reușit să întărescă atențiunea unui școlar. Cum eră școlarul la început, cum au procedat cu el și la ce au ajuns...* Cum un școlar bun s'a stricat prin contactul altora. Ce a devenit în școlă un copil răsfațat, etc. etc.

Și pentru acestea însă tot trebuie citire, de aceea ȃic: *Scriți, dar mai mult citiți.*

Th. D. Speranția.

Cultura legumelor și a pomilor fructiferi (1).

Cultura specială a legumelor.

Cépa se cultivă prin arpagic; cere un pământ mărunțit și gunoit cu gunoiu descompus (bine putrețit); într'un pământ greu și rece, cépa rămâne mică și iute.

Rézorul fiind preparat, începem — în luna Martie — plantarea arpagicului care se face înligând cu mâna fie-care fir la o adâncime atât cât trebuie ca să se acopere arpagicul. Plantarea arpagicului se face în rînduri, la distanță de 8 — 10 cm. rînd de rînd.

Dacă voim să căpătăm sîmînță de cépa pentru arpagic, alegem nisce cepe din cele mai frumoase și le răsădim în grădină, căutând ca locul unde se vor răsădi, să fie cât mai mult bătut de razele sórelui.

Lucrări de întreținere. Dacă e secetă și pământul uscat, trebuie udat din când în când. După ce arpagicul a răsărit (a dat țiful), și dacă ni se pare că e prea des, se răresce, iar firile smulse se plantază pe alt rézor. Odată cu răritul se face și plivitul, smulgînd orî-ce alte burueni de pe rézor cari ar împiedica crescerea cepei. Plivitul de burueni se face orî de câte orî va li trebuință. Când pământul s'a întărit sau bătut din diferite cauze, atunci se desbate (scormonesce), servindu-ne de o mică sâpăligă. Desbătutul pământului e de mare folos, căci înlesnesce crescerea bulbilor (cepelor).

Pe la începutul lui August, când foile cepei încep a se vesteji, se obișnuiesc a se culcă la pământ aceste foi cu latul unei scânduri, în scop de a face ca cepele să se desvolte și mai mult.

Recolta. Către sfârșitul lui August, — sau pôte și mai înainte, după cum varietatea de cépa va fi mai timpurie orî mai târzie, — începem recoltatul care se face smulgînd cépa din pământ.

Obiceiul de a o scóte din pământ prin sâpat, nu e bun, de ore-ce se taie multă cépa. După ce s'a scos cépa din pământ, se lasă 7 — 8 zile să se soréscă bine, și în urmă o facem funii, împletind foile. În stârșit, după gătirea funiilor, o mai lăsăm cât va timp la sóre, și după acésta o aședăm într'o magasie orî alt loc adăpostit, unde nu trebuie să fie nici prea multă căldură, dar nici în timpul erneli să nu pătrundă gerul, și aci se păstrează dacă nu voim a o vinde. Funiile de cépa trebuiesc atâr-nate de un lemn, căci cu chipul acesta se păstrează mai bine.

Usturoiul se cultivă pentru foile și căpățînele sale. Cere, ca și cépa, un pământ bine mărunțit și gras. Inmulțirea lui se face prin cățeii (grăunțe), plantându-se pe rézore în luna Martie.

(1) Veđi No. 28 — 29, 30 și 31.

Lucrările de întreținere, recoltatul și păstratul sunt la tel cu cele arătate pentru csepă.

Prazul, se cultivă pentru trunchiul s6u; el cere un pămînt foarte gras și gunoit cu gunoiu prosp6t. Inmulțirea se face prin s6mîință, s6mănănd-o prin Februarie în r6sadniță, iar c6nd firele au ajuns a av6 grosimea unei pene de g6scă, se scot și se plantează pe r6z6re la distanță de 20 cm. fir de fir. Plantarea se face în șanțulețe cari se acoper cu pămînt după ce s'au pus plantele.

Lucrări de întreținere, recoltatul și conservatul. Pe timp de secetă se udă des și în de-ajuns. Se prășesce c6nd se simte nevoie. Recoltatul se face t6mna prin August, cel mult Septembrie. Prazul se p6te păstră atăt în pivniță, c6t și în șanțuri anume făcute.

Pentru s6mîință se aleg firele cele măi frumoșe, și primăvara se r6sădesc la 30 cm. depărtare între ele.

(Va urma).

I6n E. Mihăescu.

Un îndemn patriotic.

Cu prilejul serbărei țilei de 10 Maiu, d-l Ion Kalinderu a adresat agenților Domeniului Cor6nei circulara de măi jos. Deși fie-care Rom6n, de sine serb6ză cu bucurie acest «Paști al Rom6nismului», totuși amintirea făcută agenților e o probă măi mult de dragostea nețărmută ce Administratorul acestei înalte instituții p6rtă Dinastiei și țărei.

Ne aflăm în apropierea țilei de 10 Maiu care amintesce atâtea fapte mărețe. Dintre datele memorabile ale trecutului nostru, ac6sta e fără îndoială una din cele măi însemnate, pentru că comemorează începutul și sfârșitul unui lung șir de lupte aprige ce au dus, pentru neam și țară, o generațiune plină de av6nt patriotic și un Domnitor înțelept și iubit de supușii s6i.

La 10 Maiu 1866, Principele Carol chemat la tronul țărei, a intrat în București; la 10 Maiu 1877, s'a proclamat neatărnarea; tot la 10 Maiu, în 1881, Rom6nia, în urma izbândilor repurtate pe câmpiile de peste Dunăre, s'a înălțat la rangul de Regat și 'și-a luat locul ce i se cuvenea printre cele-lalte state europene.

Ast-fel ac6stă ți, nu e numai momentul care resumă și incunună un trecut de lupte eroice și de nobile jertfe, ci, în același timp, și reînvierea țărei. La 10 Maiu 1877, s'au realizat aspirațiunile strămoșilor noștri, de a ved6 patria liberă, și fiind-că acum se împlinesce un pătrar de veac de-atunci, cade-se ca ac6stă ți să fie serbată de toți Rom6nii cu și măi multă dragoste.

Spre acest stârșit, veți lua dar înțelegere cu Preoții, Învețătorii, Primarii și celelalte persoane fruntașe din localitate, spre a serba în mod măreț și de față fiind elevii școlilor și locuitorii, amintirea stărămărei secularelor legături de atârnare față de Pörtă.

După serviciul divin, la care va cânta corul școlar și la care veți asista cu toții, vă veți aduna la școlă sau în localul societății culturale, unde elevii vor executa cântări; iar D-v. sau altul din agenți și vr'una sau două din celelalte persoane, veți ține cuvântări în frumoasa limbă populară, pentru a scöte bine la ivelă însemnătatea dillei, mai cu sémă în anul acesta.

Pentru după amiadși sau séra, ați puté întocmi chiar o petrecere sau o serată cu declamațiuni și teatru, dacă credeți nemerit.

În cuvântarea D-v. veți stărui asupra pasului uriaș făcut atunci de țară, asupra progresului de până adși și veți scöte la ivelă partea de căpetenie luată de țaran la aceste evenimente.

«Nu mă tem de nimica — grăesce Principele Carol în «điua proclamărei independenței — nu mă tem de nimica, «căci sunt convins că Românii n'au uitat nici vitejia, nici «prudența străbunilor, cu ajutorul cărora a trecut țara peste «atâtea dificultăși».

Luptele urmate după intrarea României în răsboi, bărbăția și tăria soldatului nostru, au confirmat cu strălucire încrederea Domnitorului. Sub înțelepța și voinicésca-I conducere, ostașii noștri au dat dovada puterei neamului, spulberând bârtelele ce se puneau până atunci în socotela noastră. Vitejia română, străbună, nu dispăruse, nu murise în decursul vécurilor de restriște prin care trecuse țara. Eră numai amorțită și n'așteptă de-cât clipa priinciosă și îndemnul pentru a se desceptă și a se arată și mai mare și mai admirată. Dările de sémă ale martorilor oculari străini, sunt pline de laudă pentru tinăra noastră armată, care a sciut să înfrunte tóte asprimele vremei și să învingă un dușman voinic și temut.

În bibliotecile școlilor, a oficiului sau a societății culturale, veți găsi destule elemente pentru vorbirea ce veți ține. Puteți citi din cărțile ce aveți la dispoziție părțile mai potrivite cu serbarea.

Inima și sentimentele D-v. firească de bun român, iubitor al poporului din care faceți parte, vă vor călăuzi și vă vor face să găsiți calea pentru a înălța sufletele și a încălzi spiritele, scoțându-le pentru câte-vă momente din cercul restrâns al cugetărilor obicinuite și ridicându-le în sfera înaltă și senină a iubirei de țară și de Rege. Mai ales locuitorii Domeniului Coronei cari au primit atâtea bine-faceri de la Majestatele Lor, pot înțelege bine datoria sfântă de recunoștință, care-i legă față de Părintele țării și de Dinastia română

Ne veți referi printr'un raport special de sentimentele și impresiunile locuitorilor, precum și de toate pregătirile pentru solemnizarea mândrei aniversări și voiți ține foarte mult seamă de ceia-ce veți face în vederea acestui rezultat.

Administrator, Ion Kalinderu.

10 MAI Ū

Țiua de 10 Maiū, amintirea proclamării independenței, amintirea încoronării primului nostru rege, este sērbătorită de întreaga țară, care-și sērbătorește ast-fel două din cele mai fericite momente ale vieții sale.

Grele și felurite au fost piedicile pe cari a fost nevoit să înlătore poporul românesc ca să-și urmeze drumul; dar cu bine-cuvîntarea lui Dumnezeu, cu înțelepciunea Regelui și a bărbaților cari au condus statul, cu vitejia poporului, suntem ađi o țară stăpână pe destinele ei și respectată de statele cele-lalte.

Ca să ne dăm sēma de prețul celor ce am câștigat și ca să ne îmbărbătăm la muncă pentru viitor, datorii suntem să ne reamintim faptele trecute, fapte pline de învățăminte, cum este țiua de 10 Maiū.

Vom reproduce aci, ca document, vrednic să fie cunoscut de tot Românul, discursul pe care M. S. Regele l'a rostit la 10 Maiū 1881, când a primit Coróna Regală din mânilor presidentului Senatului:

«Sērbarea de ađi consacră o epocă de cincispredece

anî plină de lupte grele, de fapte mari. Sub puternicul scut al Constituțiunii, România a crescut, s'a dezvoltat, s'a întărit. Stăruința națiunii, vitejia armatei și credința care am avut-o în bărbăția poporului au împlinit dorințele noastre cele mai arzânde prin proclamarea Regatului care este garanția cea mai sigură pentru viitor. Primesc dar cu mândrie, ca simbol al independenței și al tăriei României, această coronă, tăiată dintr'un tun stropit cu sângele vitejilor noștri, sfințită de biserică. Ea va fi păstrată ca o comoră prețioasă, amintind momentele grele și timpurile glorioase ce am străbătut împreună; ea va arăta generațiunilor viitoare voinicia Românilor din est-timpî și unirea care a domnit între țară și Domn. Pentru Regina și pentru Mine însă, coróna cea mai frumoasă este și rămâne dragostea și încrederea poporului, pentru care N'avem decât un gând: mărirea și fericirea lui.

Să ne unim dar în fața acestor stéguri, cari au strălucit pe câmpul de onóre; în fața acestei coróne, emblemă a Regatului, împrejurul căreia națiunea strângându-se, ca oștenii împrejurul drapelului; în fața acestei mărețe manifestațiuni, pentru care țara întrégă a alergat în Capitală spre a fi martoră acestei di fericite, să ne unim în strigarea scumpă inimilor noastre și care va găsi un răsnet puternic în acest loc sfințit prin proclamarea celor mai însemnate acte. Să trăiască iubita noastră Românie, astădi încoronată prin virtuțile sale civile și militare!»

Astădi sunt 25 de anî de când suntem neatârnați și de aceea ziua de 10 Maiu anul acesta se serbeză cu o deosebită măreție.

Dăm aici Programa serbării zilei de 10 Maiu 1992, a douăzeci și cincea aniversare a proclamării independenței:

În revărsatul zorilor 21 lovituri de tun vor anunța Capitalei solemnitatea zilei.

La orele 10 dimineața se va celebra, pe piața Romană, Serviciul Religios de către Înalt Prea Sfințitul Mitropolit Primat, înconjurat de Membrii Sfintului Sinod, în prezența Majestaților Lor Regele și Reginei și a Altețelor Lor Regale Principelui și Principesei României, înconjurați de Curțile Regale și Princiare.

Vor fi față la acest Serviciu Religios: Președintele Consiliului, Miniștrii, Președinții, Vice-Președinții și Biourile Corpurilor Legiuitoare, precum și Senatorii și Deputații aflați în Capitală, Înaltele Curți de Casațiune și de Compturi, Academia Română, Corpul Profesoral, Curțile și Tribunalele, Primarul Capitalei cu

Consiliul comunal, Camera de comerț, Inalții funcționari ai Statului și Oficerii din armata permanentă, rezervă și gendarmerie, cari nu vor fi sub arme.

După Serviciul Religios, Inalt Prea Sfințitul Mitropolit Primat, sfințește noile stéguri ale Corpurilor de trupă, cari au luat parte la Războiul Independenței și Majestatea Sa Regele incredinteză aceste stéguri Comandanților acestor Corpuri de trupă.

Armata va fi aședată de la Palatul Regel pe stradele: Victoriei, Episcopiei, Corăbiei, Primăverei, Piața Romană, Bulevardul Colței, Șoseaua Jianu, strada Ghica și Șoseaua Kisseleff până la strada Monetăriei.

Pornirea de la Palatul Regal a Majestăților Lor Regelui și Reginei, împreună cu Altețele Lor Regale Principele și Principesa României, se va anunța prin 101 lovituri de tun ale Arsenalului Armatei și ale Forturilor Cetății București.

După distribuirea steagurilor, Majestatea Sa Regele, precedat de drapelele vechi, trece în revistă trupele și primesce, la 11¹/₂ ore, defilarea pe piața Victoriei.

După defilare, Majestatea Sa Regina, împreună cu Alteța Sa Regală Principesa României, Se întorce la Palat; Majestatea Sa Regele, precedat de stégurile vechi, Se înapoiază la Palat, unde aceste stéguri se depun în sala Tronului.

La orele 8 sêra va avé loc în curtea de onóre a Palatului Regal o retragere cu torțe, după care musicile militare vor cânta în grădinile și piețele publice.

Registrele de înscriere la Majestățile Lor Regele și Regina vor fi deschise la Palatul din Capitală.

În această zi, la orele 10 dimineața, se va celebra un Serviciu Religios în toate comunele urbane și rurale din țară, la care vor asista autoritățile locale.

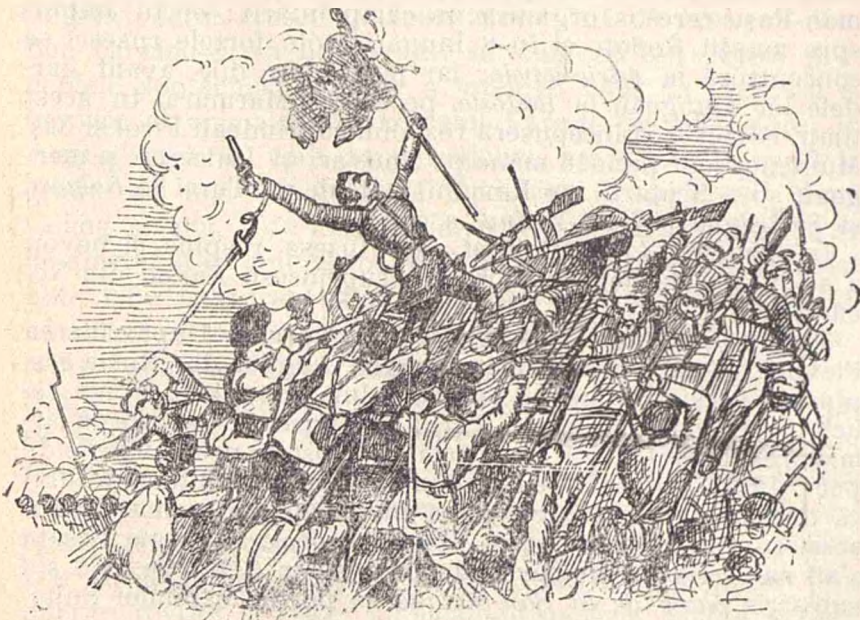
Domnii Prefecți vor primi, în reședințele județelor, felicitările autorităților civile și militare, precum și ale orașenilor.

În acele reședințe, Domnii Prefecți, în înțelegere cu primarii și șefii garnisónelor respective, vor regula modul serbării acestor zile.

Mușcătura de albine și alte insecte. Mijlocul cel mai bun și mai simplu contra mușcăturii de albine și insecte, este suc de cêpă. Se taie o cêpă cu cuțitul în două, și după ce s'a scos acul insectei, se frécă bine cu ea locul unde am fost mușcați. Dureea încetéză la moment și nu se face umflătură. Său e bine a ține tot-deauna la îndemână un cotor de pană de găscă rotund la un capăt. Când ne pișcă vre-o albină, viespe ori altă insectă, numai decât apăsăm asupra locului, unde e acul, chibzuind ca el să fie în mijlocul cercului. În chipul acesta împiedecăm lățirea mai departe a veninului. Ridicând pana, vom vedé că a eșit un picur de sânge pe urma acului, cum și ceva umezélă. Le ștergem mai de multe ori și ungem locul cu scuipat.

Războiul Ruso-Româno-Turc (1).

Când întreaga armată română a trecut Dunărea, atunci s'a format *Armata de Vest* alcătuită din Ruși și Români sub comanda supremă a Principelui Carol, însărcinată a cuprinde Plevna. De la început, Domnitorul a fost de părere a se întrebuița în contra lui Osman-Pașa tactica și strategia de război modernă care cruță sângele soldaților fiind-că nu-î expune zadarnic; care izolază pe dușmanul închis într'un loc întărit, oprind sosirea de ajutoare; care-l silește a ieși, silit prin fôme, și-l sdro-

Asaltul de la Grivița.

besce pentru că atunci el este nevoit a atacă întăriturile făcute în jurul său, sau îl face să capituleze. Generalul *Todleben*, vestit prin apărarea Sebastopolului în 1855 fu chemat pe câmpul de război. El fu de părerea Principelui Carol și a fost numit capul statului-major al Armatei de Vest. De atunci războiul din jurul Plevnei își schimbă fața. În jurul întăriturilor turcesci se fac întărituri și mai formidabile; iar Gurko în fruntea Gardei Imperiale sdrobesce ajutoarele ce sosiaș și închide comunicațiunile lui Osman cu Sofia, pe

(1) Veți No. 27, 30 și 31.

când Skobelef cuprinde Muntele-Verde și îi taie comunicațiunile cu Balcanii. Din acest moment, sorta Plevnei eră hotărâtă. Cu toate acestea, Osman-Pașa s'a mai ținut până la 28 Noembre (10 Decembrie). In acea zi el făcù o ieșire și se îndreptă spre Vidin; dar a întâmpinat o rezistență teribilă și a fost nevoit a se întorçe spre Plevna; în timpul acesta însă Români și Rușii ocupaseră cetatea. El fu rănit și capitulă cu totă armata sa.

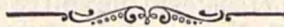
Răsboiul se putea consideră ca sfârșit. Turcii își pierduseră capul cu totul. Rușii hotărăsc a se folosi de această buimăcélă și trec Balcanii. Gurko, îi trecù pe un ger de 25'; la *Eropol*, sdrobì pe Turci, deschise pasul *Șipca* și 32.000 de Turci depun armele; în 4 Ianuarie el intră în Filipopolî. Armatele rusesci se îndreptău spre Adrianopole, unde Suleiman-Pașa cercă a organisa un câmp întărit; el fu împins spre munții Rodop și în 8 Ianuarie toate forțele rusesci se concentrează la *Adrianopole*; iar peste deçe zile avant gardele lor ajungeau la *Rodosto*, pe marea Marmara. In acest timp, Serbiî carî începuseră răsboiul cuprindeau Piroto și Niș, Muntenegreni puneau mâna pe Antivari și Dulcigno și mergeau spre Scutari; iar Români băteau pe Turci la *Rahova*, și *Smârdan* și siliau *Vidinul* a capitulă.

In Armenia, Loris Melikof care fusese respins și nevoit a se întorçe pe teritoriul rusesc, cuprinsese *Karsul* din Noembrie.

Turcia ajunsese la discreția învingătorului. După căderea Plevnei, ea făcuse apel la mijlocirea Angliei, dar Rusia respinsese această mijlocire; la finele lui Decembre, Pôrta solicită o încetare de arme. Țarul răspunse că va acordă armistarea numai după ce Turcia va subserie prelininările de pace. In 15 Ianuarie se făcù cunoscut plenipotențiarilor turci că dacă nu vor sub-serie până în patru zile, armatele rusesci se vor îndreptă spre *Constantinopole*. La data ficsată s'aù sub-scriș prelininările de pace și, în 3 Martie 1878, s'a sub-scriș *pacea de la San Stefano*, la porțile capitalei Sultanilor.

Petru Rășcanu

Profesor universitar și inspector al invêt. secundar.

In contra durerii de gât. O gargară compusă în chipul următor e minunată în contra durerilor de gât: muștar comun 25 grame, sare de bucătărie 5 grame, oțet ordinar 10 grame, apă caldă sau rece 180 grame; după ce se face acest amestec și să lasă să se plămădescă cât vâ timp, se strecoră printr'o pânză fină și se face gargară.

Corespondența medicală (1).

Da noi, ce să mai spun, românul pare cu totul des-
 veșat, se arată stângaci și strein de creșterea ca-
 ilor, în cât ne găsim în așa stare, că trebuie să cău-
 tăm rânđași pentru caii ce-i avem, printre ómenii din
 Ungaria; să spunem că cutare trebuie să fie bun
 visitiú saú potcovar, pentru ce, pentru că este ungur.

Dându se prin fapt și prin cuvint, sfaturi practice, agri-
 cultorul nostru, se va inclina și el către acéstă ramură de
 bogăție, către creșterea animalelor. Căci de fapt, nu tre-
 buie ca cine-vă să fie savant, să cunoască intru totul pre-
 ceptele zootehnice, pentru a înțelege felul de creștere și
 îngrijire al animalelor. Exemplul l'avem din alte state; în
 Anglia, țara în care ameliorațiunea animalelor a ajuns la
 gradul cel mai înaintat, óre Bakevvel, Ionas Webb, frații
 Coling și alții, n'aú fost ei simpli creșcători, conducându-se
 în ameliorarea animalelor, mai mult de bunul simț practic?
 Este bine neapărat ca pe cât este cu puțință, să se cu-
 născă și partea teoretică, dar pare stabilit că în îmbună-
 tățirea animalelor, mai mult ca în orí-ce întreprinderi, prac-
 tica a jucat rolul de căpetenie, știința ne venind de cât
 să confirme și să reguleze rezultatele obținute prin
 practică. Și apoi puțină tragere de inimă să fie, că partea
 teoretică o atlá orí-cine ușor, cunoscut fiind că medici-ve-
 terinari și agricultori se găsesc în tóte județele și orașele.
 Dar în afară de aceștia, se tac, deși relativ puțin prin
 diferite reviste și ziare, publicațiuni speciale asupra econo-
 miei animale. În acéstă privință citescă se în deosebí acele
 neprețuite circulări publicate în revista Albina, referitoare
 mai tóte la starea nu de lăudat a țaranului nostru, pornite
 din partea onor. administrațiunii domeniilor corónei, în care
 cu competență și claritate, se arată în mod luminat ca-
 lea de urmat în multe chestiuni de soiul creșcerii anima-
 lelor, și al agriculturii în genere.

Să muncim dar la îmbunătățirea animalelor nóstre fără
 chiar să așteptăm inițiativa autorității, a statului, inițiativa
 particulară fiind aceea care a ridicat la adevărata lor valóre,

(1) Veđi No. 30.

starea animalelor în țările cele mai prospere, cele mai producătoare de vite.

Acestea fiind șise, să revenim la întrebarea ce-mi faceți, prin scrisoarea d-vastră de la 28 Februarie 1902. Dar a-cësta în numărul viitor.

Irimia Popescu
Medic-veterinar.

TEATRU SATESC (1).
DE PE URMA BEȚIEI
(piesă în 2 acte)
de N. RĂDULESCU-NIGER

ACTUL II.

(Casa lui Pârnu Bercea).

Odae cu sobă a căreia vatră este în tindă. Două rînduri de corlate înguste pe cari stau înșirate fel de fel de mărunțișuri. De jur împrejur paturî pe căpriori, acoperite cu scôrțe bune, vèrgate. Masă de lemn, albă, cu patru scaune la fel. În colțul din dreapta, pe pãrete, icône pe o corlată. Candela aprinsă. Șervete de pânză cu chenare, atirnite ici, colea. Ușa în stînga, lângă sobă.

SCENA I.

PÂRVU. (*invelit cu suomanul, dörms pe sforăile, în fund, pe un pat*).

LIXANDRU, GLIGORE, (*fașă în fașă șed la masă cu o condică deschisă dinainte*).

GLIGORE. Ai făcut proba, Lixandre?

LIXANDRU. Făcut... Imi dă tot cum ți-a dat și ție... Socotéla e bună...

GLIGORE. Care va să dică, mă Lixandre, acuma, la sfîrșitul lui Decembrie, câștigul «tovărășiei» este taman 5 sute de lei, adecă, capitalul nostru a dat o dobândă de 5 la sută...

LIXANDRU. Dobândă nu prea mare, ca între noi, pentru nevoile noastre...

GLIGORE. Las'c'om lua dobândă mai de sémă, când om începe negustoria cu legume... Contractul pentru cele trei-șeci de fãlci l'a alcătuit erî notarul... Cum o trece Bobotéza, îl ducem boerului și-l dăm arvuna...

LIXANDRU. Il ducem și-l dăm, că «domnu», tu și eu, avem putere de la sfatul «tovărășiei» să iscălim contractul...

(*Lixandru cată în condică; Gligore rămâne pe gânduri ca capul plecat, Pârnu sforăie tare*).

LIXANDRU. Ti! da-î trage, neica Pârnu... hâr! hâr... ca un ferăstrău de apă...

PÂRVU. (*în somn*). Ți s'a făcut vinul, borș... mă Gheorghe!... (*să sucesce în pat și încetăză sforăitul*).

(1) Veđi No. 30 și 31.

LIXANDRU. *(în parte)*. Și'n somn, numaî cu bēutura, sirécul!.. *(vede pe Gligore cu capul plecat)*. Da ce, Gligore, ori te trage a somn?

GLIGORE. Ba mă trage a mahnire, mă Lixandre!

LIXANDRU. Daū cu gândul, de ce... Socoți că n'am pus vorbă la tātuca? Da dacă nu-î chip cu Neica Pārveu să uite calea crâșmei...

GLIGORE. Cum s'ar prinde... să nu măî trag nădejde la Voi-chița... Măre Lixandre, i-a spune-mî verde'n ochi: o dă pe Voi-chița după Niță ai Lunguluî? Incaî... să-mî iaū lumea'n cap, de-a fi așa...

LIXANDRU. Ia tacî mă, cu Niță al Lunguluî. Dă el țârcóle, ca lupul, da n'apucă mióra, nu-ți fie grijă, că mióra ține la cioban, și ciobanul ești tu...

GLIGORE. Eaca, mi-ai măî îndulcit sufletul... Numai... n'a da-o neica Neagu cu sila?

LIXANDRU. Cu sila? Nu-î tātuca cu rînza 'ntórsă, măî Gligore.

SCENA II.

LIXANDRU, GLIGORE, GLUMICI.

GLUMICI. Bună-vremea, fețiî meî... Uliu-liu... da geru-î! Mi-a împietrit buricile degetelor și mi-a făcut urechele cremene... Eū, înc'ai, am scăpat cum am scăpat cu atâta... da vinu'n bobócele luî Gheorghe crâșmarul s'a făcut sloiurî... *(trage cu urechea spre Pārveu)*. Ași! dórme butuc...

LIXANDRU. Numa gluma nu țî-a degerat...

GLUMICI. *(sefând)*. Apoi, că iarna sunt șeđătorile și gluma înfloresce în gura românuluî ca toporașiî în gura păduriî... *(strigă către Pārveu)*. Mēî frate-măū, mēî... ia scólă mēî, că miróse a nópte.

PĀRVU. *(tresărînd și ridicând capul)*. Aud? Foc la crâșma luî Gheorghe?

GLUMICI. Ba-î foc în gătiță la tine... Hai nu mergi la crâșmă să-l stingi?

PĀRVU. *(să ridică într'o rînă)*. A-ha... d-ta ești... *(după cevască)*. Visam par'că să făcea un foc mare... mare... și ceru eră roș, roș... Și unde se făcea că nu eră apă, și eaca s'apucară năuciî de români să stingă focul cu vin...

GLUMICI. Așă că nu măî rămăsese nici picătură pentru d-ta cel cu setea iaduluî... *(incet băeșilor)*. Dați o raită pe la primărie că-î doftorul acolo... și spunețiî numaî atâta, să vie, pentru ce am grăit amândoi...

GLIGORE. *(incot)*. Bine, moșule... *(tare)*. Hai la «tovărășie» Lixandre...

LIXANDRU. Eaca viū *(es amândoi)*.

SCENA III.

PĀRVU, GLUMICI.

GLUMICI. Hai te scólă, mēî frate, c'o să te puhăvesci ca aluatu pus la dospit...

PĂRVU. *(se ridică și zovăie)*. Ti... par'că se învîrtesce casa... *(se lasă pe pat)*.

GLUMICI. Da și se învîrtesce mintea de-atâta băătură, Părvule neică...

PĂRVU. Băătură... și nici trei oca n'am dat pe gât astăzi...

GLUMICI. Sireacu el!.. Nici trei oca... Ce mai butoiu fără fund!

PĂRVU. Bine-ar fi să fie fără fund ocaua lui Gheorghe...

GLUMICI. Și nu ți-î rușine obrazului să-ți necinesteci casa cu așa vorbe?

PĂRVU. *(se scarpină la cefă)*. Aud?

GLUMICI. *(ridicându-se și trecînd lângă el)*. Ia-n ascultă, Părvule, ți-am trecut ați, pragul să grăim odată cu temeiū noi amândoi...

PĂRVU. Cu temeiū, hai?... *(după ce să uită lung la el)*. Cu care temeiū, mēi frate?

GLUMICI. Nu socotesci, mēi omule, că ai coșcogea flăcău?

PĂRVU. Ei, și dacă-î flăcău? *(cască)*.

GLUMICI. *(scuturându-l pe spate)*. Ci scuturăți lenea și amortēla, și deschide-ți capul ca omenii...

PĂRVU. Nu mă scutura... că-mi rēsolesci setea...

GLUMICI. Mē, nu mă scōte din fire!... *(potolit, după o clipă)*. Ascultă Părvule... Gligore-î flăcău, om cu minte și-î la vreme să aibă casa lui...

PĂRVU. Cine-î ȃice să n'aiă?

GLUMICI. Eaca nu vrea nimeni să-î dea fată, unde ești d-ta plecat beției...

PĂRVU. *(holbând ochii)*. Da ce aū cu mine?

GLUMICI. Aū, că cine să se încuscrescă c'un nărăvaș? Și nu-î pēcat, ia spune, să-și iea băiatul lumea'n cap, din pricina d-tale?

PĂRVU. *(cu tuare aminte)*. Cum adecă? Să și i-a lumea'n cap Gligore?

GLUMICI. Ascultă, mē Părvule... frate, ascultă bine: nu mai sunt romāni noștri întunecați la minte, ca mai înainte vreme. I-aū ros nevoile, dar i aū și luminat cartea și povețile celorla cari vor mântuirea nēmului. Odată nu se prea uitău, cu cine-și lega capul... Iși dădeau băeți și fete, ia cum se nimerea... Acuma se uită cu patru ochi... Eaca de ce Neagu se codesce să se încuscrescă cu d-ta...

PĂRVU. De Voitchița lui Neagu e vorba? Bună fată... n'am ce ȃice...

GLUMICI. N'ai ce ȃice d-ta... dar aū ce ȃice ei, și uite ȃic că nu le faci cinste neamului cu năravul d-tale...

PĂRVU. *(cam pe gānduri)*. De... sciū eū?

GLUMICI. Cată să-ți puî în friu năravul... numai de dragu lui Gligore... să-l veđi cu rostul lui, așa cum îi cere inima. Tine-rețea-î flōre de primăvară, mē frate Părvule... Uite-o, nu-î... Dragostea este și ea pe urmă la vremea ei... iar norocu odată ci-că își bate la ușă...

PĂRVU. *(scărpinându-se după cefă)*. Și să nu mai calc eū pe la Gheorghe?..

GLUMICI. Să nu. Asta e vrednicia și cinstea omului bun la su-

flet... Cine nu se îndemână la câte un păhărel la ȕi mare? Că om ești!.. Dumneȕeu a lăsat de tôte, omul să guste când și când, într'o döră, nu să-și trecă de cumpët... să fie la fel cu vita... Ba uite, chiar vita, și dacă se satură, nu mai năzuesce. Adecă de ce ar fi omul mai jos decât un dobitoc?

PÄRVU. (*ridicându-se*). Măre... drept să-ți spui, eaca nu-mi prea vine la socotelă...

GLUMICI. Atunci nu ești om...

PÄRVU (*cu nevez*). Cum s'ar prinde sunt dobitoc...

GLUMICI. Dobitoc cu nărav... Fă cum te tae capul... Da când nu lăi mai vedeă pe Gligore... să nu întrebă unde-i? Auȕi tu?

PÄRVU. Să nu-l mai väd pe Gligore?... Ia tacă-ți gura...

GLUMICI. Mi-a spus-o sărac de dînsul, că-și ia lumea'n cap... și să scii c'o face... Eaca pe mine m'a virît în spaime...

PÄRVU (*pe gânduri*). Ei, pozna dracului!

(Va urma).

Ființe pe cari le omorîm deși ele ne fac bine.

Pentru ce să omorîm păiajenii, dacă îi găsim alt-undevă de cât în camerile de locuit, când ei ne fac un mare bine, căci urmăresc, prind și prăpădesc tot felul de musce, cari nu numai că ne supără prin biziiturile lor, dar pot să molipsescă pe cei sănătoși, de bólele molipsitoare cari ar hântui prin vecinătate?

Pentru ce să strivim cu piciorul pe frumosul greeraș auriu, pe care îl întâlnim prin grădinile noastre, când el duce răsboiul cel mai înverșunat contra omiȕilor, melcișorilor și cărăbușilor, cari sunt dușmanii cei mai neîndurați ai pomilor roditori și ai verdețurilor, a căror sădire am făcut-o cu destulă muncă?

Pentru ce să prigonim cu atîta înverșunare șopirla cea nevinovată și gușterul cel verȕui și pe nedrept învinuit de a fi veninos, când aceste mici tîritóre ne sunt de mare folos prin aceea că distrug viermușorii cei mai lacomi de plante, musculițele cele mai nesuferite și gärgărițele cele mai stricătoare, ce se ascund printre frunȕișorele erburilor de pe câmp sau ale plantelor cultivate de noi spre a le róde?

Pentru ce stricăm cuibul ciocănitórei și al pituliceii, când ele ne fac cea mai mare slujbă mănecând urechelnițele, vermușii de sub scórțele copacilor și ale pomilor și tot felul de gänganii stricătoare pe care noi fără ajutorul lor, cu tótă sciința noastră nu le-am puté stîrpi?

Pentru ce să împușcăm graurul care își petrece viața puricând pielea animalelor domestice din cireȕi sau turme, de tôte gänganiile cari le sug sângele, sau le chinuesc cu neîndurare?

I. N.

Tip de frumusețe clasică.

BĂNCI POPULARE

(Sfat între doi sătenți).

Vasile. — Rele vremuri am ajuns, măi vecine. Toți alergă să te înșele. Să-ți ia părăluțele din legăturică, strânse cu atâta trudă.

Dumitru. — Cum? Ce vrei să ții vecine?

Vasile. — Ce, nu scii? Ne-a chemat învățătorul nostru și zor nevoie să ne întovărășim, ca să-i dăm și lui parale. N'ajungea receptorii și cârciumarii, cari îți iau și cenușa din vatră!

Dumitru. — Înțelegi greșit, vecine.

Vasile. — Cum așa?

Dumitru. — Ședătorile de la școlă sunt numai pentru binele nostru. Învățătorii ne sfătuiesc să ne întovărășim, să ne strângem miclele economii ce putem agonisi și noi, și să ne ajutăm la nevoi, că așa fac omenii cu cap.

Vasile. — Da bine, omule, eu nu-s în stare să-mi ții strânsurica mea?

Dumitru. — In ulcică nu-ți așa?!...

Vasile. — Se înțelege, cum făceau bătrânii noștri...

Dumitru. — Dar dacă te-o vedeă cine-vă, când îi îngropi, nu ții iea ca din olă?

Vasile. — Ii ții în chichița lădii, vericule.

Dumitru. — Da, și tot ieși mereu ca să cumperi: ba tutunaș, ba rachiaș, ba să faci vre-un cumetru ori vre-un fin, așa-i că te trezesci într'o di fără ei?

Vasile. — Bani să am eu, că-i las la oraș, la d-l Iani. Ce negustor cinstit! Îi poruncesc o jumătate de vin și el 'mi aduce o oca.

Dumitru. — Dar dacă móre, ori rămâne mofluz, te lasă chir Iani cu buzele umflate?

Vasile. — Da dór o da Dumneđeșu să nu mai fie cum cobesci d-ta, vecine!

Dumitru. — Bine ar fi, dar veđi, Dumneđeșu dă, dar în traistă nu bagă.

Vasile. — Dar cum să fac? Dómne-feresc-mă și pe mine...

Dumitru. — Indată, vecine! În societatea noastră din sat se primesc ori-cine: copii, femei, bărbați. Poți să pui ori-ce sumă vrei de la 50 bani lunar în sus. Casierul 'ți trece în livret și-ți dă și chitanță. La nevoie te împrumuți, cu o dobândă mică. Pentru sume mai mari decât capitalul tău, ieși garanți. Bani se păstrează și aduc dobândă și dobândă la dobândă.

Vasile. — Ia lasă, frate, la nevoie mă împrumut eu la un negustor din oraș. Dór nu ia cine scie ce dobândă. Numai 3 lei la pol pe lună, și-mi mai dă și rachiú pe datorie.

Dumitru. — Gros mai ești la cap, frățioare. Apoi 3 lei la pol pe lună fac 36 lei dobândă la 20 lei pe un an. Iată de ce munca noastră se duce în vînt și nu ne mai plătim de datorii nici morții.

Vasile. — Așa o fi. Că ved eu, că am luat numai 200 lei anețerț la facerea caselor și am plătit până acum 900, și tot mai sunt dator. Dar, mi-e frică și de societăți, mă vecine. Dacă casierul papă banii, ce te faci?

Dumitru. — Asta nu se pôte întâmpla: Casierul se alege de noi

dintre ómenii cei mai bogați și mai cinștiți. El depune garanție. Nu póte ține în casă decât 200 lei. E controlat de 10 membri și pentru un ban al societății se duce la pușcărie și răspunde cu averea sa.

Vasile. — Sunt unii dintre noi, cari n'aú după ce beà apă, și voi dați mereu cu societatea! . . .

Dumitru. — Dar ia spunem: Tutunul și rachiul pe ce-l cumperi?

Vasile. — Ei, 10 bani un pachet și 10 un rachiaș pe ți dór nu-í lucru mare.

Dumitru. — Așã e. Dar dacã ai lãsã la pãcatele tutunul și rachiul, cari nu-ți fac decât rãu, și ai pune la societate 20 bani dilnic, ai vedé cã într'o lunã fac 6 lei, în 3 aní 408, în 10 aní 934 și în doué decí aní fac un capital de 2476 lei. Banií se ímulțesc ca șórecii de repede. Numai sã prinđi la sãmințã. Și sã nu prea ai pisici, adecã nevoi multe.

Vasile. — Atunci íi bunã strãnsurica. Dar ceea-ce nu intrã în capul meú, e cã la ce sã strãngem banii toți la un loc ?

Dumitru. — Te voiú face sã pricepi și asta, vecine. Câte degete ai la mâna ta ?

Vasile. — Cincí.

Dumitru. — Ia cu'n deget banca asta.

Vasile. — Nu pot.

Dumitru. — Dar cum poți ?

Vasile. — Sã pun tóte degetele împreună, saú mâna tótã, ori pe amãndoué.

Dumitru. — Apoi tot așã și cu societatea. Capitalul nostru póte nu ne va ajunge la o nevoie mai mare, și atunci societatea ne dã mai mult cu ajutorul celor-lalți societari.

Ia, fugi repede vecine și îndreptézã peretele coșarului d-tale, cã s'a cam lãsãt! . . .

Vasile. — Singur nu pot. O sã chem vre-o câți-vã vecini sã-l îndreptez.

Dumitru. — Te-am prins. Va sã dicã ceea-ce nu poți face singur, cu mai mulți în unire poți. Iatã rostul societăților.

Acum ai priceput ?

Vasile. — Am priceput, vecine, mulțumesc. Și apoi ci-cã sã te mai íei după gura lumii! Mě pusese la îndoialã unii și alții dar acum sã scii, vecine, cã mě duc și eú cu strãnsurica mea la societatea nóstrã din sat.

Dumitru. — Bine, Dumneđeu sã-ți ajute, sã-ți aduní «*Bani albi pentru țile negre.*» «*Adunã la tinerețe ca sã aibi la bătrãnețe.*

Sã nu uiți cã :

Munca și pãstrarea sunt izvóarele bogăției. Sã muncim dar fãrã preget și sã punem la o parte din ceea-ce câștigãm. Sã fugim de cei ce ne spun cã ne putem ímbogăți fãrã muncã și pãstrare. Sã nu rivnim la bunul altuia, ci sã luãm pildã de la cei-ce și-au fãcut stare numai prin muncã dréptã. *În muncã dréptã și unire stã fericirea și puterea.*

P. Chirițescu

Brãila.

La ori-ce ínveninare de sânge, fie produsã prin mușcãturã de insecte, de șarpe saú chiar de cãne turbat, e bine sã bea cel mușcat cât mai mult ceaiú de teiú, pãnã vine medicul.

Teatru la sate.

La 10 Martie c., în sala teatrului sătesc din comuna Cocioc, s'a dat o reprezentațiune de elevii școlii. S'a jucat piesa d-lui D. Al. Timotescu, intitulată «In grădina de pomi». Resultatul a fost foarte îmbucurător pentru că în această piesă se atrage sătenilor atențiunea asupra unei din cele mai bune și folositoare ocupațiuni, adică a culturii pomilor.

Domnul Ión Kalinderu, vizitând teatru nostru pe ziua de 11 Martie, a dăruit mai multe tablouri pentru înfrumusețarea lui.

Intre îmbunătățirile ce a făcut cu asemenea ocaziuni, a fost și la școala din Brătulesci, unde a dăruit pentru bibliotecă 62 exemplare din diferite scrieri folositoare sătenilor.

* * *

În seara zilei de 20 Ianuarie 1902, s'a organizat, în localul școlii, din Comanî (Olt), o serbare cu danț, declamațiune și teatru, spre a se veni în ajutorul comunei pentru complectarea sumei, cu care se-și procure un aparat telefonic, iar excedentul, de va fi, să rămână în ajutorul școlii. A asistat foarte multă lume; peste 200 persoane. Resultatul a fost foarte satisfăcător, mulțămîta sprîjinului ce toți au dat.

Societăți economice la sate.

În comuna Avrămenî, jud. Dorohoiu s'a înființat în ziua de 25 Martie a. c., o societate de economie și împrumut cu numele «Spiru Haret».

Pe la orele 10 dimineața, lume multă eră adunată în biserica parohială din Avrămenî, împreună cu învățătorii cercul cultural Mitoc. Corul școlii din căt. Adăseni condus de d-l învățator Gh. Iosif, a cântat pe 2 voci Sfînta Liturghie. La finele Liturghiei, preotul paroh V. Teodorescu a ținut o predică, vorbind auditorilor despre «muncă și economie». sfătuindu-i de a se adună cu toții după ameză la școala din localitate.

Pe la orele 2 p. m. lumea s'a adunat în localul școlii unde a vorbit d-l învățator Gh. Christea, arătând scopul și folosul societății; a semnat 50 membri, alegînd ca președinte de onoare pe d-l Ministru Spiru Haret. Președinte activ Gh. Cristea, învățator. Vice-președinte, d-l Ilie Petrescu și casier-comptabil, preotul V. Teodorescu.

* * *

Prin stăruințele d-lui: Teodor Gh. Radvan, învățator și I. Marinescu, proprietar, în ziua de 10 Martie 1902. s'au pus, în comuna Buciniș, Romanați, bazele unei societăți de economie, cu numele: «Spiru Haret». Societatea are un număr însemnat de membrii.

DE LA SATE

La 7 Martie c., s'a dat un bal în sala școlii din comuna Costesci, Argeș, în folosul întreprinderilor agricole ce învățătorii din această comună și-a propus a face cu elevii lor.

Inițiatorul a fost învățătorul C. Glonț, dirigintele școlii, care ajutat de d-l M. Manolescu, prefectul județului, de d-l D. Pomponiu, revisor școlar al județului, de d-l N. Corovian, suprefectul plășii, de d-l C. Măleanu, proprietar, etc., a putut face ca balul să fie foarte bine reușit și să producă suma de lei 360, ca care se poate ajunge scopul dorit.

Mulțumiri

Sub-semnatul, în numele școlii și comunei Intorsătura (Dolj), aduce viile mele mulțumiri Onor. Efor. a Spit. civile din București, pentru că a dăruit școlii un dulap cu scule de traforaj și o mașină de cusut pae de pălărie.

G. Popescu
Învățător.

* * *

Pr. M. Popescu, parohul bisericii din com. Sperietenă, aduce viile sale mulțumiri, d-lui administrator al moșiei Persinari, județul Dâmbovița, pentru că a cumpărat toate cărțile trebuincioase bisericii, în sumă de 350 lei.

* * *

Învățătorul școlii mixte din comuna Carol I, jud. Constanța, aduce căldurosele sale mulțumiri d-lui prefect Quintescu, d-lui Gr. Teodossiu și C. Negel, pentru că au stăruit a se depărta din apropierea școlii infectiile și murdăriile.

* * *

Primăria orașului Huși, aduce viile sale mulțumiri generoasei dōmne Paraschiva Dimitrie Castroian, care a bine-voit a dăruți acestei comune suma de 500 lei, spre a servi la îmbunătățiri ce ar necesita spitalului de Huși al căruia mare donator este și milostivul D. Castroian defunct, și vecinic pomenit pentru piōsa-î faptă alinătoare perpetuă a suferinșilor.

* * *

D-l Alexandru D. Nicolaid, proprietar în această comună, a bine voit a dona un hectar de pământ, cu act autentic, pentru construirea unui local de școlă. Fapta acesta fiind demnă de imitat, vă rog a o publica în revista d-vōstră.

Cu stima, P. Predeanu, Mischii-Am.-Ocolu-Dolj.

POȘTA ADMINISTRAȚIEI

D-lui Al. Aurescu, Iași.—Vă recomandăm cărțile d-lui V. S. Moga intitulate: Curs de agricultură pentru școlile normale. Prețul 3 lei, la librăria Socec și Alcătuirea unei gospodării rurale. Prețul 3 lei, la librăria Sfetea.
— Dem. D. Stoenescu, str. Gg. Chițu, Craiova.—A fost luată după o revistă franceză.

— Căpitan D. Ghițeanu, Coșereni. Ialomița. — Sunteți achitat pe anul V curent cu chit. 4.274.

— G. Stoenescu, Aluniș-Olt. — Vedeți în No. 25 al revistei, poesia: Prin judecăți.

STEAUA

Societatea *Steaua* are de scop a lucra pentru intinderea invetaturii in popor, prin tiparirea si raspandirea de scrieri si publicatii morale, patriotice si de folos practic, si pentru impiedecarea, prin tote mijlocele legiuite, a raspandirii de scrieri si publicatii imorale, sau cu tendinte contrarii statului si ideii nationale romane.

Cotisatia este de cel puțin doi lei pe an, iar pentru invetatori, preoti rurali si sateni, de cel puțin un leu pe an. Fie-care membru este indatorat ea, in cel d'ntaiu an după primirea sa, sa faca a se primi in Societate cel puțin alti doi membri noi.

Cererile de inscriere, insoțite de cotisatia pe un an, se pot adresa d-lui *Petru Gârbovicenu*, strada Sf. Ecaterina, Bucuresti.

Comitetul. *Președinte, Ioan Kaideru, membru al Academiei Române.—Vice-președinte, Sava Șomănescu, mare proprietar, fost senator.—Administrator și casier delegat, Petru Gârbovicenu, Administrator al Casei Sf. Biserici Autocefale Ortodoxe Române, director al Șc. Normale a Societății pentru învățatura poporului român; — Secretar, Const. Banu, profesor secundar și inspector școlar — Membrii, Spiru C. Haret, Ministru, profesor Univers.; I. Dimitrescu Procop., senator și Primar al Capitalei; M. Vădescu, deputat, profesor universitar; Cristu S. Negoescu, profesor secundar; Dim. Cecropid, institutor, președinte al Societății corpului didactic primar. — Censori, Const. Alimăneșteanu, inginer de mine; Preotul econom Const. Ionescu, profesor secundar; Const. Alexandrescu, revisor școlar*

Membrii înscriși și cotisațiunii plătite (Urmare).

Țuțuianu Bucur, institutor (Câmpu-Lung), 2 lei; Vlădescu I. Dumitru (Dărmănesci-Muscel), 2 lei; Filipescu Paraschiv (Pitești), 2 lei; Muștescu A. Mihai (Câmpu-Lung), 2 lei; Xenopol Alex. (Iași), 5 lei; Dr. C. Istrate (București), 10 lei; Anghel Saligny (București), 10 lei; Hașdeu (Câmpina), 3 lei; I. Bianu (București), 5 lei; Haret Mih. C. (București), 2 lei; Dr. Felix Iacob (București), 5 lei; Locot.-Col. I. Gărdescu (București), 5 lei; Ionescu Const. (București), 5 lei; Gr. Ștefănescu (București), 5 lei; St. C. Hepites (București), 4 lei; Spiru C. Haret (București), 60 lei; Ilarian Velculescu (Câmpu-Lung), 12 lei; Vlădoianu C., preot (Romanăți), 1 leu; Basarabescu I. A., profesor (Ploesci), 4 lei; Rigu C., profesor (Ploesci), 2 lei; Lăzărescu G. N., profesor (Ploesci), 5 lei; Popescu Pană, profesor (Ploesci), 2 lei; Dan D., profesor (Ploesci), 3 lei; Șuluțiu Aurel, profesor (Ploesci), 2 lei; Pișu Sabin (Ploesci), 2 lei; Dumitriu V., profesor (Ploesci), 2 lei; Andrei Ión, profesor (Ploesci), 2 lei; Vlădescu Irimia, institutor (Ploesci), 2 lei; Munteanu Anastasiu, institutor (Ploesci), 2 lei; Goroneanu I. C., mecanic (Ploesci), 2 lei; Eftimie Dima, institutor (Ploesci), 2 lei; Lupulescu I., profesor (Ploesci), 10 lei; Ión Niculescu Dacian, profesor (Ploesci), 2 lei; I. Dem. Agran, profesor (Ploesci), 5 lei; Ludvig E., profesor (Ploesci), 2 lei; G. M. Scutaru, inginer (Buzeu), 2 lei; Olimpiu Boiu (Bicaz), 5 lei; Gheorghe Belinski (Bicaz), 2 lei; Nicolae Popescu (Bicaz), 2 lei; Gh. Pop (Bicaz), 2 lei; Ión Grigoriu (Bicaz), 2 lei; Societatea Ața Bour (Bicaz), 10 lei; Părintele Vasile Mărculescu (Bicaz), 2 lei; Ión Corigescu (Bicaz), 2 lei; Isache Bozoncă (Bicaz), 2 lei; Gh. C. Popovici (Bicaz), 2 lei; Gavril Nica (Bicaz), 2 lei; Dumitru Gh. Trifan (Bicaz), 1 leu; Aftanasie Ghelase (Bicaz), 2 lei; Ionescu Th. (Bicaz), 1 leu; Papandron Iacob (Bicaz), 2 lei; Popovici C. Ión (Bicaz), 2 lei.

Numărul membrilor înscriși cu începerea anului al II (1902) al societății, e de 659; iar numărul banilor încasați de la aceștia și de la vechii membrii, e de 1.667 lei și 70 bani.

(Va urma in No. viitor).

GRADINA PREOTUL ILIE

Biserica Cotroceni, Bucuresti.

Arbori fructiferi, Arbori pentru șosele, Arbori altoiți de ornament, Arbusti, Plante urcătoare, Brați, Pini austriaci Thuia și altele. Stupi, Trandafiri, etc.

A eșit de sub tipar în editura librăriei Sfetea, str. Lipsani No. 96, Gospodăria rurală, ediția 2-a, lucrată după programa școlilor normale și seminare, cu mai multe figurî în text, de V. S. Moga.

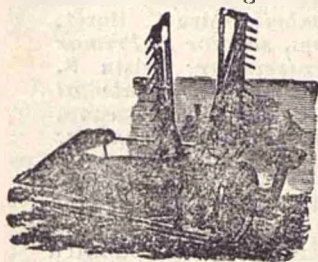
De vîndare la editor. Prețul 3 lei.

SOCIETATE ÎN COMANDITA WEIL, JOSEPH & Co.

Bucuresti

Strada Smărdan No. 7, (Cassa Zerlendi).

Recomandă d-lor agricultori *mașine și unelte agricole și industriale,*

de ori-ce fel. s. e.: Locomobile, Treerătore, Pluguri întregi de oțel, Batoze de porumb, cu abur și manuale, mori pe postament de lemn și fer, pietre franceze originale garantate de la „La Ferté sous Jouarre, (Franța)“, etc. etc., din cele mai renumite fabrici pe cari le reprezintă, și în condițiuni cât se poate de favorabile pentru d-nii cumpărători.

La cas de necesitate, a se cere oferte și catalog ilustrat, care se trimete gratis și franco.

Condițiuni de plată avantajoase.

Garanție pentru material solid și *buna funcțiune.*

Singurul care vinde ieftin!

Galoși veritabili Rusesci

Pentru bărbați Lei 4,95, 5,95. Pentru dame Lei 2,95, 3,95.

GHETE de cl evreaux pentru dame Lei 10,95, 11,95, 12,95.

GHETE de vax fin pentru bărbați, cu elastic și șireturi, Lei 11,95, 12,95, 13,95, 14,95.

CĂMĂȘI bărbătesci de zi și de noapte, începînd de la Lei 2,95 în sus.

De asemenea și pentru dame, începînd cu același preț.

Flanele și Ciorapi

pentru dame și bărbați cu prețuri fabulos de ieftine.

Bluze de Catifea și de Postav

Lei 8, 9, 10, 12, 14.

Mănuși glace fine Lei 2,50 perechia.

In cas rupându-se la încercare se dă altă pereche.

Magazinul „La tôte Sezónele“

Calea Victoriei, Bucuresti

(Alături cu poliția).

5%

Cupon de reducție pentru cititorii Albinel.

Cititorii revistei vor avé un scădemînt de 5% din prețurile însemnate, prezentînd couponul.